

Sygn. akt I C 351/19

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 5 stycznia 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

postanawia

na podstawie art. 15zsz² ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem C.-19, innych chorób zakaźnych i wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, zamknąć rozprawę.

Sygn. akt I C 351/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

po rozpoznaniu 5 stycznia 2021 r. w G.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz K. S. kwotę 16889,03 zł (szesnaście tysięcy osiemset osiemdziesiąt dziewięć złotych trzy grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 8 września 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz K. S. kwotę 5390 zł (pięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 12 lutego 2019 roku powódka K. S. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 16.889,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 września 2016 r. do dnia zapłaty, a także kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż w dniu 17 sierpnia 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do powódki pojazd marki R. (...) o nr rej. (...). W chwili zdarzenia pojazdem kierował mąż powódki P. S.. Poszkodowany zgłosił szkodę w pozwanym Towarzystwie (...). Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. przyznał odszkodowanie w łącznej kwocie 16.455,90 zł, zgodnie z dokonaną przez siebie kalkulacją. Powódka zwróciła się o sporządzenie kosztorysu naprawy do niezależnego rzeczoznawcy. Całkowity koszt naprawy, ustalony na podstawie kalkulacji naprawy sporządzonej przez niezależnego rzeczoznawcę wyniósł 33.344,93 zł brutto, a 27.109,70 zł netto. Zdaniem powódki konieczne było wykonanie czynności naprawczych uszkodzonego pojazdu na kwotę 3.135 zł oraz wymiana części o łącznej wartości 16.887,68 zł, jak również poniesienie uzasadnionych dodatkowych kosztów w kwocie 110 zł oraz kosztów lakierowania w wysokości 6.977,02 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany kwestionował roszczenie co do wysokości. W jego ocenie skoro powódka nie skorzystała z możliwości naprawy uszkodzonego pojazdu w sieci zakładów (...) oraz nie przedstawiła faktur za naprawę rzeczzonego pojazdu, dokonaną w innym warsztacie, to tym samym koszt naprawy ustalony w postępowaniu likwidacyjnym jest właściwy i pozwala w pełni na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody. Jednocześnie wskazywał na zasadność przyznania odsetek od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił co następuje:

17 sierpnia 2016 r. doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w którym uszkodzeniu uległ należący do K. S. pojazd marki R. (...) o nr rej. (...). W chwili zdarzenia pojazdem kierował mąż powódki P. S..

bezsporne, nadto: akta szkody

Sprawca zdarzenia, był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł..

bezsporne, nadto: akta szkody

K. S. zgłosiła szkodę do (...) Spółki Akcyjnej w Ł..

bezsporne, nadto: akta szkody

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu R. (...) o nr rej. (...), przy stawce za rbg za prace blacharsko – lakiernicze w wysokości 49 zł netto.

dowód: kalkulacja naprawy - k.12-16, akta szkody.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. przyznał K. S. decyzją z dnia 6 września 2016 r. odszkodowanie w kwocie 16.455,90 zł.

dowód: decyzja –k . 18-19, potwierdzenie przelewu – k. 21, akta szkody.

W dniu 29 sierpnia 2017 r powódka dokonała zbycia uszkodzonego pojazdu.

dowód: przesłuchanie powódki – k. 67-68.

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu K. S. marki R. (...) o nr rej. (...) po kolizji z dnia 17 sierpnia 2017r ., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych 110zł/rbh i lakierniczych 130 zł/rbh netto, wynosi 33.344,93 zł brutto. W dokumentacji szkody i po przeprowadzonych oględzinach przez TU brak wskazań, że w pojeździe przed szkodą była zamontowane części inne niż oryginalne. Odtworzenie stanu pojazdu sprzed kolizji przy użyciu fabrycznie nowych części nie spowoduje wzrostu jego wartości. Przeprowadzona naprawa blacharska obniża wartość przedmiotowego pojazdu. Wartość pojazdu przed szkoda wynosiła 57.200 zł.

dowód: pisemna opinia biegłego sądowego – k. 85-95.

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów w postaci korespondencji stron, kalkulacji, a przede wszystkim, opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Sąd w swych ustaleniach oparł się także na dowodzie z przesłuchania powódki, Poszkodowana w sposób spójny, logiczny i wewnętrznie niesprzeczny odniosła się do badanych okoliczności faktycznych sprawy i brak było podstaw do odmowy jej zeznaniom wiarygodności.

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu dotyczących stawek za rbh prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych.

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony dokumenty prywatne – korespondencji stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnośnie złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. Ł.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. Opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, Sąd również nie dopatrywał się potrzeby jej uzupełnienia, bądź zmiany.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby,

która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki motoryzacyjnej.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki przyjęte przez powódkę 110/130 netto za rbh, które mieściły się w przedziale stawek średnich obowiązujących na rynku lokalnym, wyniósł 33.344,93 zł. Biegły przede wszystkim wskazał, że naprawa pojazdu wymaga zastosowania części nowych, sygnowanych przez producenta. Pozwany bowiem dokonujący oględzin pojazdu nie zabezpieczył takiego materiału dowodowego, który pozwałaby na ustalenie, że w pojeździe były już zamontowane części nieoryginalne. W ocenie sądu jedynie w takiej sytuacji można by było użyć do naprawy nieoryginalnych części zamiennych. Nadto pojazd był w bardzo dobrym stanie technicznym. Pozwany nie wykazał okoliczności przeciwnej, do czego był zobowiązany zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu tj. art. 6 k.c. i 232 k.p.c., poprzestając na gołosłownych twierdzeniach. Korzystając więc z domniemania faktycznego, samochód powódki ma nadal zamontowane części oryginalne takie, jak pierwotnie zamontowane w fabryce. Nie zasługuje na uwzględnienie w ocenie Sądu również stanowisko pozwanego odnośnie zasadności przyjęcia za jedną roboczogodzinę prac blacharsko – mechanicznych oraz prac lakierniczych w kwocie 49 zł. Pozwany nie udowodnił, że właśnie takie stawki były średnimi na lokalnym rynku. Pozwany nie przedłożył skutecznie Sądowi żadnych dowodów, które potwierdzałyby jego stanowisko, co z kolei nie pozwala Sądowi na weryfikację ustaleń pozwanego w tym zakresie. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania.

W tym stanie rzeczy ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego należało ustalić na kwotę 33.344,93 zł, co po odjęciu wypłaconego dotychczas przez pozwanego odszkodowania (16.455,90 zł) daje kwotę 16.889,03 zł. Z uwagi na powyższe, Sąd tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 17 sierpnia 2016 r. przyznał kwotę 16.889,03 zł. W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt I wyroku zasądzając na podstawie art. 805 k.c. zasądzając na rzecz powódki kwotę 16.889,03 zł.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) (Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie pozwany decyzję w przedmiocie przyznania odszkodowania wydał w dniu 6 września 2016 r., przyznana kwota z tego tytułu została wypłacona poszkodowanej w dniu 8 września 2016 r. Zatem uznać należy, iż w tej dacie pozwany pozostawał już w zwłoce względem powódki. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 8 września 2016 r.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, obciążając nimi pozwanego w całości, na które złożyły się koszty: opłaty od pozwu w wysokości 845 zł, wykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 928 zł, zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu tj. w dniu 12 lutego 2019 r., powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17zł.

Sygn. akt I C 351/19

ZARZĄDZENIE

Dnia 2 lutego 2021 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Marek Jasiński

Sygn. akt I C 351/19

ZARZĄDZENIE

Dnia 5 stycznia 2021 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...) K. S. (...)

4. (...)

SSR Marek Jasiński